

RESOLU- CIÓ

CO-
MIS-
SIÓ:
ESTRATÈGIA

SOM

14è CONGRÉS
PARTIT DELS SOCIALISTES
DE CATALUNYA (PSC-PSOE)

BARCELONA
13-15 DESEMBRE
2019

ESTRATÈGIA

PART I : EN CLAU GLOBAL

A. Societats fragmentades

El segle XXI va néixer en un context caracteritzat per la consolidació a nivell mundial de diferents tendències: l'expansió d'una economia basada en les energies fòssils i el consumisme que sobreexplota els recursos naturals; l'aparició de nous models laborals que emparen la precarietat; la implantació de les TIC en tots els àmbits de la vida, en particular via dispositius de telèfon mòbil; la millora generalitzada de la salut i l'esperança de vida, compaginades amb un descens de la natalitat i el boom de la longevitat i l'envelliment demogràfics; la igualtat home-dona; l'homogeneïtzació cultural planetària i el seu revers de diversificació i emfatització de les identitats; nous models familiars i d'estils de vida, amb patrons de mobilitat que oscil·len entre els "nòmades cosmopolites" i els "sedentaris nacionals"; la multipolaritat geopolítica que exemplifiquen el G-7 i el G-20; el marc conceptual de la "fi de la Història".

L'acceleració d'algunes d'aquestes tendències per part de tres factors satura els equilibris establerts i provoca una multicrisi consecutiva o gran crisi a Occident (2008-2014) com no s'havia vist des del crack de 1929. Aquests tres factors que es retroalimenten entre si són el neoliberalisme desfermat, la globalització exponencial i l'explosió digital.

El neoliberalisme, reduint el paper de l'Estat a la mínima expressió, empeny la mercantilització de tots els aspectes de la nostra existència (com per exemple el cos de les dones), aplaudeix l'acumulació i el benefici, promou la màxima desregulació i privatització de l'economia, qüestiona impostos i serveis públics, pregona l'individualisme competitiu i el relativisme (minimitzant la corrupció) com a principals referents morals. Des d'aquests postulats, el neoliberalisme justifica la desigualtat, trenca el contracte social i el pacte capital-treball i posa sempre l'economia per sobre de la política. El tractament del dret a l'habitatge com a mercaderia titulitzable és el símbol més expressiu de fins a on es va poder arribar.

La globalització es basa en la hipermobilitat de capitals, béns i serveis i persones (a partir de tres fluxos: mobilitat professional o laboral, turisme i migracions) en un marc de mercat mundial estructurat però molt poc estat mundial (el que ofereixen els organismes internacionals) i encara menys societat civil mundial (només la que formen les potents i participatives ONG transnacionals i algunes xarxes d'institucions parapúbliques). Amb la globalització apareixen per tant fenòmens i riscos globals molt difícils d'abordar (paradisos fiscals, agressions mediambientals...), sobretot si hi ha deixadesa dels Estats, que devaluen les oportunitats que ofereix, i també apareixen poders no democràtics globals difícils de contrarestar (oligopolis per exemple). L'explotació dels treballadors als països emergents i el *dumping* social que això representa per als treballadors dels països occidentals són les dues cares de l'exemple més punyent de la globalització.

La digitalització ens porta informació, comunicació i coneixement immediats (és a dir instantanis i quasi sense intermediació) i també la progressiva automatització i robotització de la producció, el comerç i els serveis, a partir de la potència d'internet i la intel·ligència artificial. Les empreses multinacionals d'aquests camps lideren l'economia mundial i són una greu amenaça per a les societats amb la seva agenda pròpia en tres camps molt sensibles: l'organització del treball, la manipulació informativa i la privacitat personal.

Parlem d'una multi-crisi consecutiva per definir la gran crisi de 2008-2014 perquè primer és econòmica (financera, productiva i laboral), després social (desigualtat, pobresa, desindustrialització, desnonaments, migracions) i finalment política (impotència dels governs, descrèdit i pèrdua de legitimitat i representativitat de les institucions i els actors democràtics, camins de desobediència) i fins i tot ètica (*postveritat*, incerteses morals amb les dades personals o la genètica), no només a nivell dels Estats, sinó també i molt especialment, a nivell de la Unió Europea i el projecte europeista.

Però la característica més diferencial i segurament més rellevant d'aquesta Gran Crisi és el seu vessant mediambiental. L'efecte combinat de neoliberalisme, globalització i digitalització mina definitivament la sostenibilitat ambiental del planeta després de molts decennis de sobreexplotació per part de l'espècie humana. És una crisi mediambiental d'enormes proporcions que avui està ja en fase d'emergència (i per a molts científics amb risc de caos climàtic si es supera un determinat punt de no-retorn en el grau d'escalfament del clima) i que afecta per tant a tots els éssers vius que *compartim* el nostre planeta. La fràgil situació dels mars (amb el problema dels micro-plàstics al capdavant) i de molts ecosistemes únics, la dràstica disminució de la biodiversitat, les catàstrofes naturals extremes, la contaminació de l'aire, l'escassetat d'aigua dolça o la saturació dels residus són alguns dels reptes mundials ingents associats a aquesta crisi mediambiental.

Lògicament, una crisi d'aquesta magnitud genera inquietud, incertesa i inestabilitat. Els joves, els sectors populars i les classes mitjanes en resulten molt més afectats i, si no noten directament la recessió, senten una gran inseguretats econòmica i de futur. En un context de positiva repolitització, sorgeixen els primers moviments de protesta i d'indignació però sobretot es trenquen, progressivament i en totes direccions, els consensos vigents sobre marcs de convivència, criteris de repartiment i accés al treball i al serveis, drets...

Davant d'aquesta situació, les dues grans famílies polítiques tradicionals a Occident des de mitjans s.XX, conservadors i socialistes democràtics, estan sense resposta. Els conservadors, que des dels 80 han anat abandonant la democràcia cristiana i el liberalisme moderat per abraçar sense recança la promoció del neoliberalisme, per raons evidents com a causants en bona mesura de la crisi. I més quan després de parlar inicialment de reforma del capitalisme, les seves polítiques (en especial des de la UE) insisteixen en l'austeritat i les retallades com a única recepta possible, fent més gros el problema econòmic i social. Per la seva banda, el socialisme democràtic no disposa d'una alternativa real després d'haver assumit, majoritàriament, de forma explícita o tàctica (a partir de la caiguda del mur de Berlín) els paràmetres de política econòmica "ortodoxa" en el que es va anomenar la Tercera Via. Això ens provoca debilitat davant els conservadors i allunyament, desprestigi i desconfiança entre el nostre electorat potencial, el més afectat i preocupat per la crisi.

Aquest buit de resposta a la crisi, fruit de la incapacitat d'autocrítica i la ineficàcia dels conservadors i de la manca d'alternativa dels socialdemòcrates, l'ocupa a partir de 2014 el reforçament o el retorn al primer pla de les propostes polítiques de replegament comunitari identitari (els comunitarismes): nacionalismes, populismes, feixismes, ultraconservadorismes tradicionalistes o integrismes religiosos en diferents graus, combinacions i variants reobren el debat de la sobirania i instal·len la sospita de l'altre d'aquí o de més enllà (antielitisme nacional o europeu, xenofòbia, islamofòbia, Brexit, Trump...). Des de la simplicitat i la contundència de les veritats intuïtives i absolutes, els comunitarismes aposten per assolir l'hegemonia, el tot o res (per sobre de negociacions o pactes descafeïnats) sovint des del cabdillisme i sempre des de les trinxeres (amb mi o contra mi) i creuen que tot s'hi val, postveritat inclosa. Amb un ús massiu de les eines de comunicació digital i el terreny del descrèdit de la política convencional abonat, els comunitarismes s'apropien amb força del debat públic, guanyen molts vots i arriben a poder influir a les institucions de govern.

En realitat, els comunitarismes (els del segle XIX, els de després del crack del 1929 i els de la nostra època) no aborden les causes profundes de la crisi, sinó que només busquen culpables i proposen solucions simplistes i màgiques que, per inviables o nocives, al final només beneficien l'estatu quo que diuen combatre. Tot plegat, al preu d'augmentar la tensió política i social (semblant la cultura de l'odi i desplegant mesures discriminatòries) a nivells que posen en risc la convivència quotidiana i el funcionament institucional i que creen molta divisió. Una tensió i una crispació de les que de fet acaben vivint.

Ens trobem doncs avui, fruit d'aquest llarg procés d'erosió, immersos en SOCIETATS FRAGMENTADES, és a dir societats clivellades per molts factors que les subdivideixen i els fan perdre bona part de la seva cohesió interna. Aquesta fragmentació, retroalimentada per l'efecte bombolla d'Internet, es dona en termes ideològics (pluripartidisme consolidat i multiplicitat d'adscripcions identitàries), socioeconòmics (precariat, dispersió de rendes...) sociològics (relacions personals "líquides", individualisme...), culturals (migracions, estils de vida i alimentació...), territorials (capitals/zones despoblades, centre urbà/perifèries) i fins i tot geopolítics (EUA/EU, nord Europa/sud Europa). La fragmentació dificulta molt l'acord i la formació de majories socials i polítiques, el que comporta un doble efecte contradictori: d'una banda alentiment i debilitat en la vida institucional i per tant paràlisi en el desenvolupament econòmic i el progrés social; però de l'altre, desconexió institucional d'una realitat molt complexa que avança pel seu compte en múltiples direccions. El moviment dels "armilles grogues" a França és l'expressió més explosiva d'aquesta fragmentació.

Per això, quan la crisi només s'ha resolt en termes macroeconòmics (amb finalment la intervenció del BCE i la baixada dels preus del petroli), les societats fragmentades no n'han abordat les causes profundes ni estan abordant els reptes globals, vells i nous, que tenen plantejats. Uns reptes, encapçalats per la transició ecològica (a més del treball precari, la violència masclista, la postveritat, la biogenètica, els drons, la *Intel·ligència Artificial (IA)*, les guerres comercials i el trencament dels acords internacionals, i els encara molt presents tràfic i trata de persones i tràfic d'armament i drogues), que el mercat ja ha demostrat que no pot o no vol orientar al servei de la col·lectivitat; uns reptes que són majoritàriament percebuts com a

riscos i que ens poden portar al que s'anomena societats pòstumes, és a dir societats incapaces de projectar futurs en positiu, de pensar utopies i no distòpies.

B. L'alternativa del socialisme democràtic, de nou

Els i les socialistes no ens podem resignar a la consolidació de les societats fragmentades. La fragmentació social, avantsala o de l'atomisme individualista o del comunitarisme grupal, va contra la direcció del nostre anhel de ciutadania i cohesió social (feta de cooperació i de vincles d'interdependència igualitària creats alhora des de les relacions interpersonals o associatives i des de les estructures institucionals públiques) que té per objectiu donar llibertat i oportunitats a tothom. Però la lluita del socialisme democràtic contra la fragmentació social no es pot basar en pensar en el retorn de temps passats de més homogeneïtat (temps de bipartidisme, de diaris i TV, d'estructures socials previsibles, d'identitats nacionals i culturals immensament majoritàries): les grans coalicions nostàlgiques amb els conservadors amb l'excusa de barrar el pas als comunitarismes només fan que donar-los la raó i regalar-los l'oposició o obrir la porta a d'altres opcions perquè ens substitueixin en el nostre espai polític (els verds en particular). Al contrari, el que de debò ens permetrà combatre la fragmentació social és abordar les causes profundes de la crisi i la realitat dels problemes que ha generat per lluitar contra les desigualtats i fomentar accions concretes que ofereixin seguretat a la ciutadania, i lluny de només proclames retòriques contra l'extrema dreta o els nacionalismes, proposar la nostra resposta, la nostra alternativa.

L'alternativa del socialisme democràtic és possible (l'afirmació *There Is No Alternative-TINA* ha quedat desmentida) marcant un espai propi en l'eix esquerra/dreta i fugint del seguidisme demoscòpic. I és necessària per revitalitzar la nostra posició política i electoral a curt i mitjà termini com a moviment transnacional (la recepta contra la *globalització* d'un capitalisme deslligat de la democràcia no pot ser la renacionalització). Cal una alternativa al servei de la majoria, al servei de tots els que han sofert l'empobriment (treballadors, autònoms, aturats, empreses de l'economia real), la desigualtat social i civil (joves, dones, gent gran, LGTBI) i la culpabilització de la crisi (migrants). Una alternativa arrelada als nostres fonaments polítics i ètics i alhora amb una proposta realista per avui, per abordar els reptes postcrisi i en particular el de la fragmentació social. Una alternativa que competeixi en dos fronts, els dels nostres adversaris de mateix nivell: el neoliberalisme i el replegament comunitari.

Materialisme per tornar a centrar-nos en les necessitats i condicions de vida de les persones i fer efectiva la seva emancipació; igualtat i interdependència per fer efectiva la llibertat de tothom; fraternitat per fer efectiu el reconeixement de totes les identitats; democràcia política i econòmica per fer efectiva la redistribució de poder i oportunitats sense exclusions. Aquests són els nostres fonaments polítics.

Els drets universals marquen les fites del progrés però no tots els desitjos o eleccions personals s'han de convertir en drets. Les regles de la democràcia situen els límits de la desobediència. El convenciment (el de les pròpies conviccions i alhora el de voler canviar als altres) és el criteri de la nostra acció política perquè sustenta l'honestedat i el respecte, impulsa el nostre afany de lluita i fa possible l'acord (només es pot pactar des de conviccions arrelades i descartant la imposició). La coherència entre els nostres principis i les nostres accions, entre el que prometem i les polítiques que desenvolupem és la guia del nostre

comportament i del nostre govern. Això fa del debat d'idees el nucli de l'acció política. Aquests són els nostres fonaments ètics.

Els eixos de la proposta. Primer, convivència o unió en la diversitat en front de la desunió neoliberal o l'homogeneïtat comunitària que obren la porta a la patrimonialització, a la imposició, o la corrupció. Això vol dir: diàleg i pacte, federalisme, qualitat democràtica, llibertats bàsiques, interculturalitat i plurilingüisme, laïcitat, europeisme, municipalisme.

Segon, empoderament personal en front de la discriminació econòmica neoliberal i la segregació o jerarquització comunitària. Això vol dir: feminisme i *sororitat*, dignitat en forma de drets civils i oportunitats per a totes les minories, polítiques de joventut i de longevitat, cultura de les capacitats.

Tercer, distribució (pre o re) de treball i riquesa com a font del creixement en front del creixement acaparador neoliberal i el creixement excloent comunitari. Això vol dir: treball digne i drets laborals, economia mixta i productiva sense oligopolis, fiscalitat justa, inversió social en Estat del Benestar, cooperativisme i economia social, rendes garantides, més usdefruit i menys propietat.

Quart, escenaris i institucions públics, universals i sense exclusions en front dels privatisms del neoliberalisme i dels restringits del comunitarisme. Això vol dir: administració i tercer sector impulsant i gestionant la cultura, el coneixement (bioètica) i la tecnologia (drets digitals de privacitat, d'autor, d'herència...), el serveis bàsics (educació, salut, serveis socials, *esport*, pensions), el territori i les infraestructures i l'habitatge.

Cinquè, solidaritat internacional en front de la insolidaritat del neoliberalisme i de la solidaritat grupal del comunitarisme. Això vol dir: pau i drets humans, justícia penal internacional, multilateralisme i diàleg cultural, comerç just i sostenible, taxa Tobin i eradicació dels paradisos fiscals, ciutats en xarxa, gestió humanitària dels fluxos migratoris, tot plegat emparat per autèntiques institucions de governabilitat global i regional.

Sisè, sostenibilitat mediambiental global en front de la insostenibilitat del neoliberalisme i de la sostenibilitat local del comunitarisme. Això vol dir *Green New Deal: Reutilització, transició ecològica descarbonitzant i circularitzant l'economia i desenvolupant el transport sostenible*, transició energètica a partir de les renovables, preservació dels ecosistemes i la biodiversitat, compromís amb el benestar animal, qualitat de l'aire, racionalització de l'ús de l'aigua.

Tots aquests eixos són coherents entre si perquè justícia, cohesió social i prosperitat estan íntimament lligades, no es donen realment l'una sense les altres. Totes tres són la garantia de la seguretat, de la certesa sobre la que es poden construir projectes de vida lliures, és a dir propis i autònoms. Aquesta és també la proposta dels ODS a la que els i les socialistes de tot el Món donem suport.

El marc que fixa aquesta alternativa del socialisme democràtic és el d'una transformació valenta, inconformista i contínua però sense momentum revolucionari, és a dir el de l'evolució o progrés en front del risc d'implosió neoliberal o d'involució comunitària. És el d'una aposta per governar i dirigir els canvis socials i en particular l'economia. Es tracta, des de la credibilitat i des de l'ambició de transformar la

realitat, de reforçar les institucions democràtiques (reformant-les si cal) i aconseguir que recuperin la confiança de la societat. Unes institucions que, per assolir aquest objectiu, han de ser alhora representatives i autònomes, rigoroses i eficaces, transparents i assequibles. I al costat del treball institucional arrelar la nostra alternativa incardinant l'acció política en el teixit social, desplegant velles i noves formes d'activisme en els entorns associatius, laborals o personals i a les xarxes socials.

Assumint la pluralitat política i en particular la de l'esquerra, però amb la voluntat de superar la fragmentació enfrontada, aquesta alternativa ha de convertir els partits socialistes en partits articuladors d'una nova coalició progressista política i social (des del progressisme reformista fins a l'eurocomunisme, des del sindicalisme *de classe* als grans moviments emancipadors o ambientalistes), sense vocació hegemònica però sense subordinació a ningú. Partits amb esperit de lideratge i govern i no només de canalització de demandes socials. A nivell internacional, aquest objectiu exigeix enfortir sense més dilacions i donar protagonisme polític real al PSE i a la IS.

Un altre món sempre és possible. Ho han demostrat les lluites de centenars de milers d'homes i dones al llarg dels últims segles. Els i les socialistes tenim el nostre i volem construir-lo amb tothom que s'hi vulgui sumar, sense presses ni imposicions però sense defallir mai. Un món més just i igualitari, un món més solidari, integrador i respectuós, un món que sincerament creiem millor. Avui que els éssers humans no hem tingut mai tants recursos i coneixements, tant marge per crear institucions i projectes associatius, avui estem més convençuts que mai que és possible.

PART II : EN CLAU CATALANA

A. Una Catalunya esquinçada

Catalunya i Espanya no han estat una excepció al fenomen global de la fragmentació social fruit de la crisi. La crisi va ser fortíssima al nostre país per raons d'estructura econòmica (sectors especulatius massa predominants i massa endeutament privat, amb una balança comercial molt negativa) i de reformes pendents (en particular en el camp de l'habitatge). La resposta social va ser primer la indignació del 15-M, encara amb govern socialista, i després com a tot Europa l'articulació de propostes polítiques comunitaristes. La primera etapa populista de Podemos (poble/casta) i el moviment nacionalista independentista català (espoli fiscal, tota nació té dret a l'autodeterminació i a un estat propi, lideratges fora dels partits) en són els exemples principals. Després, com a reacció, vindria l'expansió del nacionalisme espanyol de C's i PP tant a Catalunya com a Espanya i finalment, l'aparició del radicalisme neofranquista de Vox. Curiosament, totes aquestes propostes comunitaristes han coincidit en desacreditar el valor de la Transició i en qüestionar en un sentit o altre les lleis de memòria històrica, fent-ne una arma per confirmar l'enfrontament entre els pobles d'Espanya i entre les diferents ideologies.

Durant tots els anys del seu govern, enmig de la corrupció, el PP va mantenir unes polítiques enfront de la crisi, i també enfront del desafiament independentista català, absolutament reactives, reaccionàries i

ineficaces que només van agreujar els problemes. I avui, malgrat les primeres polítiques correctores del nou govern socialista, es donen a Catalunya i Espanya totes les coordenades polítiques (a més de les socials com la desigualtat laboral i de rendes, el despoblament interior, els debats identitaris...) d'una societat fragmentada: un multipartidisme bloquejat que limita l'acció institucional i de govern.

Certament, a Catalunya les raons de l'amplíssim suport al nacionalisme independentista tenen també arrels específiques en la dinàmica política catalana (com per exemple la trajectòria de l'Estatut de 2006) però les conseqüències de la seva forta irrupció són les mateixes: fragmentació i malfeia amb risc de trencament social i bloqueig polític. L'enfrontament polític i institucional (el xoc de trens) fruit de la lògica de bàndols (independentistes/constitucionalistes) va efectivament arribar la tardor de 2017 i des de llavors estem instal·lats en una Catalunya esquinçada políticament i social. Més enllà dels múltiples exemples que ens n'ofereixen la nostra vida quotidiana (molt especialment per als milers d'empleats públics de la Generalitat de Catalunya) i els paisatges del nostre país, el principal símptoma d'aquest esquinçament és la invalidació dels pactes civils que entre tots vàrem forjar durant la transició per ser un sol poble (llengües, cultura, escola, mitjans de comunicació públics...).

B. El valor afegit del PSC

En tot aquest període, el PSC ha estat un partit resilient. Sacsejat pels vents de la nova política postcrisi i fortament tensionat per la bipolarització de la lògica de bàndols, el partit ha patit escissions, desercions i dificultats electorals; però la nostra coherència, malgrat alguns dubtes inicials, apostant pel nucli de la nostra proposta original (cohesió social i nacional) al llarg de tots els debats i en tot el procés de canvi generacional i polític que s'ha produït amb èxit en el PSOE ens ha permès mantenir viu i avui reforçat el nostre espai polític. El que primer podia semblar un llast ha resultat ser un trumfo.

La història de lluites i transformacions socials del socialisme democràtic al nostre país (els nostres 40 anys de PSC i 140 anys de PSOE sempre al costat *del sindicalisme i en particular* de la UGT) ens han permès arrelar en l'imaginari col·lectiu de la societat com el partit del progrés possible i real i mantenir sempre una base de suport entre les classes treballadores i l'electorat popular. En definitiva, el PSC ha aguantat com cap altre partit els embats de la crisi social i política perquè té una identitat clara i definida basada en la seva ideologia (socialisme democràtic i federalista), en la seva organització (estructurada, participativa, municipal i associativa) i en la seva forma de governar (pròxima, fiable, realista i valenta).

El camí unilateral independentista ha fracassat, fent-nos fracassar com a país. Avui sembla albirar-se una nova etapa política a Catalunya fruit de la progressiva consciència col·lectiva de les limitacions que per al país comporta l'empat infinit dels qui volen la imposició d'un bàndol sobre l'altre. La divisió d'un independentisme ja sense rumb ni capacitat de govern que només pensa en mantenir la mobilització ho prova i l'enorme retrocés de C's en aquest cicle electoral de 2019 ho corrobora. El PSC aspira a fer possible i a liderar aquesta nova etapa de superació de l'enfrontament, el bloqueig i la falta d'horitzó amb un plantejament propositiu i dialogant. I amb aquesta idea, proposa un programa amb noves premisses i nous objectius destinat a tots els catalans i catalanes, lluny de solucions plebiscitàries i fites inassumibles i divisives.

Primera premissa: el que ens fa un sol poble és la ferma voluntat de conviure assumint la riquesa de la pròpia pluralitat. Conviure és molt més que coexistir, és tenir objectius compartits i treballar per assolir-los entre tots i en benefici de tothom. Conviure a Catalunya i arreu demana avui respectar totes les identitats nacionals i practicar per tant el “laïcisme nacional” per assegurar la unió en la diversitat.

Segona premissa: hem de tornar a centrar el debat polític més sobre el “què” que sobre el “com”. Els acords són molt més factibles situats en aquest terreny. Per iniciar aquest debat, el PSC proposa una AGENDA per a la CATALUNYA d'avui (vegeu Document Marc: Programa).

Tercera premissa: cal refer els pactes trencats o fortament malmesos (particularment llengües i educació) que han bastit la nostra cohesió nacional des de la Transició. I hauran de ser novament forjats perquè la voluntat d'apropiació unilateral dels seus elements centrals per part de l'independentisme i la reacció desproporcionada i deslleial (fins i tot antidemocràtica) de les dretes ha provocat el seu abandonament per part d'un nombre molt rellevant de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Primer objectiu: unitat civil i cohesió social, allunyar definitivament l'espectre de les dues comunitats i la llosa de la desigualtat social i territorial. I assumir plenament la nova ciutadania i la interculturalitat que ens aporta. És hora que les llengües, l'escola, *la universitat*, els mitjans audiovisuals públics, *les institucions públiques en general*, les manifestacions culturals catalanes, la Diada o la senyera tornin a ser de tothom. És hora que tots els catalans i catalanes disposin dels mateixos drets i oportunitats econòmiques i socials.

Segon objectiu: bon govern. Tornar a la decisió estratègica, a la gestió eficient i a l'abordatge dels problemes centrals de la societat catalana, sumant voluntats polítiques i socials per part de la Generalitat de Catalunya. Una Generalitat realista però ambiciosa, una Generalitat útil al servei de tots els catalans i catalanes. I tornar a treballar amb el municipalisme, aprofitant la força que sempre ha demostrat la Catalunya municipal, motor de prosperitat, d'igualtat, d'integració i de ciutadania.

Tercer objectiu: autogovern i reconeixement polític. La negociació i el pacte, la voluntat de diàleg i d'acord seran els que permetran assolir més cotes d'autogovern (començant per la millora del seu finançament) i de reconeixement polític per a Catalunya. Primer entre catalans i després amb la resta d'espanyols. Això vol més política de veritat i menys forçar la legalitat empenyent-nos a la judicialització o demanant l'aplicació fraudulenta d'un article 155 de la Constitució espanyola perpetu i general. Això vol dir voler arribar a un acord per després votar-lo, és a dir tenir per horitzó votar un acord i no un desacord.

Quart objectiu: Espanya federal. Les línies mestres de l'acord han de passar per més Catalunya a Espanya i més Espanya a Catalunya d'acord amb les nostres Declaracions de Granada (2013) i Barcelona (2017). L'Espanya federal ho permetria augmentant el cogovern i la corresponsabilitat per part de totes les CCAA i visualitzant la seva pluriculturalitat (Llei de pluralitat lingüística, programes d'intercanvi,...) i alhora facilitant la implicació de les institucions espanyoles en el futur de Catalunya (capitalitat de BCN, infraestructures...). Canviar regles (distribució de competències), recursos (model de finançament de les administracions), representació (Senat territorial) i reconeixement (pluralitat nacional) és la nostra proposta per una Espanya federal.

Cinquè objectiu: Europa. Catalunya fa massa temps que està allunyant-se d'Europa, pensant en una Europa redemptora que no existeix i perdent la possibilitat de participació real en la recerca de les solucions compartides als reptes que ens afecten a tots (migracions, emergència climàtica, desigualtat social, competitivitat econòmica, conflictes bèl·lics propers, paper internacional...). L'Europa exigent i ambiciosa en els seus estàndards de qualitat democràtica i de benestar social sense exclusions ha de ser de nou el nostre referent i estímul, amb voluntat de participar-hi activament per acostar-la a un futur federal de més integració i no de quedar-ne al marge o en els marges.

Aquest programa vol fer del PSC el primer referent de l'esquerra, el referent de l'esquerra social federalista, feminista i ecologista, el partit articulador de tot l'espai catalanista i progressista no independentista. I alhora el partit del diàleg i la reconciliació, el partit disposat als acords transversals que, sense renunciar als seus postulats bàsics, pugui obtenir amb totes les altres forces polítiques del país. Un partit de govern, fiable, en el qui confiar per abordar els problemes del país i donar-hi resposta. En definitiva, aquest programa ha de fer del PSC el partit ròtula CAT/CAT i CAT/ESP, ha de fer del PSC, de nou, el primer partit de Catalunya (a tot el territori, a tots els sectors, a totes les generacions).

Des d'aquesta posició de centralitat i aquest paper decisiu a Catalunya, i en plena coherència amb el programa exposat, el PSC ha de construir en la primera línia del PSOE (en el partit i en el govern i les institucions de l'Estat) l'Espanya moderna i progressista, ajudant a aconseguir refermar el projecte socialista al capdavant de la societat espanyola. A més, una Espanya progressista i europeista és l'única via perquè torni a ser "atractiva" per a la immensa majoria de catalans i catalanes. Els governs socialistes són els únics garants alhora del progrés en igualtat de tots els espanyols i espanyoles i de la unió de tots els pobles d'Espanya.

Finalment, per tenir la capacitat d'anticipar els desafiaments de la nostra societat moderna, tan canviant i tan dependent de les hegemònies culturals i ideològiques, però sobretot per tenir la fortalesa política de proposar el nostre propi relat i mantenir-lo independentment de les conjuntures i al mateix temps poder adaptar-lo progressivament, el PSC ha de relançar el debat ideològic del socialisme democràtic al si del partit i al si de la societat fins a arribar a competir amb el relat de les altres tradicions de l'esquerra i sobretot amb el relat i la força comunicativa del nacionalisme. Només des d'un relat propi consolidat podrem desplegar amb èxit la pedagogia de les nostres posicions polítiques.

Amb les grans potencialitats del nostre país, algunes malmeses però moltes encara intactes malgrat els anys de preocupació i desorientació col·lectives, i la nostra ambició de transformació des de la confiança i la voluntat de sumar, el PSC és ja la nova gran esperança de redreçament de Catalunya i progrés just per a tothom. Estem preparats per encapçalar el Govern de Catalunya.

